

Dobai Péter

Semmiben nem érdemes kételkedni

Ha üvöltök, ha artikulálatlan szavakká változom,
ha esküvőre vonszolt leánnyá változom,
akkor is kék az ég!
Még hozzá direkt kökénykék!
Ha kínomban guggolok,
ha rongyokba öltözöm,
mint színpadon, kánpadon teszi ócska ripacs,
ha hagyom, hogy a tükörben meggyilkoljon
tulajdon arcom... ha éjt nappallá téve hazudok,
ha hazudozok még köszönés helyett is,
mint politikusok... Ha ép eszemre térve:
időben hazát cserélek, ha másnap már nem élek:
akkor is kék az ég, éjfélkék, Adria-kék, berlinék,
kék és kékjével fenyeget, üldöz feléd, ó, szent
egyszínűség, ó színtelenség!
Ó sivatag, higanykék, arzénkék, raffaellókék
a rám eső, az egy főre termelt világkék -:
a szobámat fölrobbantja!
Ha egész életemből viccet csinálok,
(amely már félig az is), ha ölkök, mint a tábornokok,
ha utánzok, ha abba is belefáradok,
ha égő kötélre mászok,
akkor is, mint azért is: a felhők úszó cellái mögött,
kék, mint előbb, az ég -

S íme megcsendül a csönd

*...s a hajó tizedik napja
törtet az egyhúrú horizont felé,
mely forrás nélkül egybesimul
az előző horizontokkal...
Ó tenger, te csak hasonlóságot
merítesz önmagadból,
és mégis mindenestül
megpróbálsz átváltozni...*

Jules Supervielle

Hirtelen egy egészen más vers tónusa,
zenéje, tébolya jut eszembe, mely nem
harmonizál a szép mottóval... Hiába.

.....

Über allen Gipfeln csend ül... halott, régi csend - - -
Százados sírhantok között, sőt tömegsírok fölött
tesszük meg mindennapi egészségügyi sétáinkat...
volt emberek, kifordult kőkeresztek között sziesztázunk...

A holtak, a *másson* éltek: semmit nem üzennek,
és ha mégis üzennek, ugyan hogyan adnánk át
az ő halottaiknak, milyen nyelven, hol van a szótár
az ő nyelvükhöz?

Minden ajakon, minden szájon csend ül...

Igaz, beszédes ez a csönd,

emlékek fájnak ebben a csendességben...

Csöndesek a virágok is.

Tegnap Alexandr Szkrjabin nesztelen, rejtélyes

zenéjét hallgattam, noha szárnyalását követni

nem tudtam. Ó, hattyú-úszású zongoratanárnők!

Sosem volt gyerekszobám. *Márai* írta (talán a

Kassai Őrjáratban?), „A proletároknak még családfájuk
sincsen.” Őriz ez a csönd. Nekem sincs hozzá szavam.

- - - távolból hirtelen megszólal egy rádió... hát legyen!

Legyen Tiéd, ó, csak Tiéd a szó, csak dalolj nekünk

nagy Caruso... Forog, forog a régi, recsegő bakelitlemez,

visszahozza a tűnt évtizedeket... holt áriákat. Ó, Sorrento!

Dalolj a gyilkoló csend ellenében grande Caruso,

mert én félem a csendet, amikor magamat, csak magamat

vélem hallani... szinte kórusát magányomnak.

Dalolj, csak dalolj egyre, Enrico, hiszen nincsen halál.

Pálmák és renováció

Lazio, Ladispoli A. S. N. 1969 nyarán
Mária-Priscával

És mégis szép a múlt,
a villámló, tékozló pusztulás,
mert a távlatait egyre veszítő
emlékezetben, névtelen és ismeretlen:
újra meglátjuk szál önmagunkat,
szép épségben és *akkor*, egy régi évben:
megjelenik örök társunk a szerelem
végtelen és sugaras terében...
Napórák, homokórák, vízórák, vekkerek,
lengő ingák, stopperek, magas harangütések:
hiába *mérnek*,
időtlen maradsz,
kívül az éveken: ifjúság!
Örök koszorú kísérfen messzi
visszhangod felé: *első-utolsó* vallomás.

Temesvár, 1990 (olaj)